

Water volgens Wouter

Wouter Stapel

De grote hoeveelheid beschikbare informatie over riolering, transportsysteem, zuivering en oppervlaktewater maakt dat we eindeloos achter ons bureau kunnen zitten: verzamelen, doorrekenen, analyseren, rapporteren. De verleiding daartoe is groot, want waarom zou je informatie die je hebt niet gebruiken? Maar moet je altijd aan die verleiding toegeven?

Tussen de oren

We verzamelen steeds meer data. Naast statische gegevens van het (afval)watersysteem komen er ook steeds meer meetgegevens beschikbaar. Met die gegevens aan de slag gaan is best een klus - vooral als je nog niet goed kunt inkaderen welke gegevens je voor het beantwoorden van je vraag nodig hebt.

Een goede vraag is het halve werk

Mijn ervaring is dat voor veel vraagstukken 80% van het resultaat / het antwoord kan worden bereikt op basis van parate kennis, ervaring en inzichten van betrokkenen - in een werksessie met de juiste personen aan tafel. De eerste stap - het met elkaar scherp krijgen van wat nu écht de vraag / het doel is - levert vaak al veel op. Daar zit gelijk ook al een valkuil: Als je de bijeenkomst té strak afbakent, komt er geen goede discussie over die vraag / dat doel. Dat kan er toe leiden dat je bijvoorbeeld met een middel aan de slag gaat zonder met elkaar scherp te hebben welk doel je daarmee wil bereiken. Ik ken te veel projecten waar het doel gaandeweg ging schuiven. Het is zonde als je dan al veel tijd en geld hebt besteed.

Tijd nemen om met elkaar de vraag scherp te krijgen loont dus al snel - ook als je tevoren denkt dat je alleen

maar een paar open deuren in hoeft te trappen. In het vervolg van de werksessie is het zaak om een goede balans te houden tussen ruimte geven en resultaatgericht werken. Met een te strakke regie mis je kansen en inzichten en van overloos blijven verkennen word je ook niet beter.

Breed of nieuw

Je hoeft natuurlijk niet voor elke vraag die zich voordoet een werksessie te organiseren. Voor de meeste vragen kennen we een beproefde aanpak. Twee kenmerken zijn voor mij een trigger om een werksessie te overwegen:

- Een breed vraagstuk: Als meerdere disciplines zijn betrokken is het bij elkaar brengen daarvan al snel effectiever dan ieder los input te laten geven en daar vervolgens soep van koken. Kruisbestuiving is nodig om synergie te creëren - om van 1+1 meer dan 2 te maken.
- Een nieuwe vraag: Over een nieuw type project of plan kan je heel lang in je eentje nadenken. Samen gaat dat een stuk sneller.

Tussen de oren

De uitdaging is dus om te mobiliseren wat bij jou en je partners 'tussen de oren' zit aan kennis, ervaring en in-

zichten - en daarmee die 80% van het beoogde resultaat te bereiken.

Nog wat argumenten om niet altijd de hele vraag in een bureaustudie uit te voeren of uit te besteden:

- Het formuleren van die uit te besteden vraag is vaak al een project op zich - en niet zelden moet die vraag tijdens het project nog worden bijgesteld. Zonde van de tijd!
- In een compacte werksessie 'alles' bij elkaar brengen helpt om de grote lijnen / de hoofdzaken goed op het netvlies te krijgen.
- Door 'iedereen' al in een vroeg stadium te betrekken en mede vorm te laten geven aan het eindresultaat is draagvlak gegarandeerd.
- Je kan na afloop een veel scherpere selectie maken van welke gegevens aanvullend nog nodig zijn. Dat scheelt een hoop werk.
- Je hebt helder wat aanvullend nog nodig is (de 'laatste 20%') en dat kan je nu gericht uitwerken of op de markt zetten.

En ook belangrijk: Je kunt je in het hele traject focussen op waar het écht om gaat. Dat maakt het werk alleen maar leuker!